

Čtvero ročních dob

Aneb Czech Velvet Underground 2019-2022

Fotografie Barbora A. Hřebíčková a Arthur Ch. McLester

Christmas present for Arthur

Pozn. 15.000 slov.

Leden

Arthur se po vánocích vrátil v košili s vyžehleným límečkem, v novém svetru, slušně vypadající bundě a konzervativně vypadající čepici. Stačilo málo a získal dokonalý britský nátěr. Moc se mi to líbilo, ale druhý den měl na hlavě zase homolovitou čepici s krocánem a odrbanou khaki bundu. Jednou jsem mu před tím, než jsme šli na procházku na Petřín, zašívala utržené kapsy.

"Teď budu nejelegantnější muž na Petříně," prohlásil.

Vzdychla jsem si.

V sobotu byla na Parukářce malá party, tj. koncert, který se neuvádí v programu. Hráli Blues To Morous a tančilo se. U stolu Žižkováků seděl celkem způsobně na lavici velký pes a chlemtal, celkem způsobně pivo z půllitru. Za chvíli měl dost a půllitr převrhl. Zahnali ho na zem, kde se chvíli motal mezi nejistýma nohama štamgastů a pak se svalil v koutě. V přestávkách mezi písničkami bylo slyšet, jak chrápe.

Přišlo mi to legrační, tak jsem to napsala na Facebook. Jaj, to jsem si naběhla. Všechny ochránitelky psů a chcíplých koček se rozčílily na nezodpovědného majitele, taky další kecy, prostě mi tu pointu se psem, který se chová jako člověk, rozcupovaly jako pyraně poraněný hovězí kus.

Šumákova družka Lýdie tu smršť začala, ale když tam někdo napsal, že pivo je fajn a proč ho taky nedopřát pejskům, usoudila že by mohla poškodit své public relations. Nakonec napsala smířlivě, že jeden její pejsek, fenečka pudlíka měla taky ráda pivo, když se k němu dostala. Ale pila jen Heineken.

Další týden měl malou party Blue Betty Blues Band a hosté. Hrálo se od čtyř do půlnoci a naštěstí část odehrál Faix s Gabi a sólově Karmelita. Faix si půjčil populární Arthurovu kytaru s kovovým rezonátorem, za jehož nerezovým leskem se otočí každá dívka. Je docela těžká a má tvrdé struny. Faix si pak stěžoval, že ho bolí ruka, protože je zvyklý na klávesy. Má kancelářská intuice mi napovídá, že to bude asi takový rozdíl, jako mezi psacím strojem a klávesnicí.

"To není dámská kytara," komentoval to Arthur s uspokojením.

Na jeho pravé ruce jsou skutečně vidět hrbolky svalových úponů jako z posilovny.

S postupujícím večerem začalo být rušno a hospodský Vladimír se dostal do ráže. Panáky se snášely na stoly jako mana nebeská a když jsme skončili, dal se do objímání kapely. Arthurův kadeřavý knír, který je i normálně obtížné zpacifikovat, se po dvojitém Chruščovovi naježil tak, že Arthur chvíli vypadal jako podrážděný korýš.

Na Paliárce straší Dámské toaletní strašidlo.

Na jedné zvlášť vydařené páteční párty měla Eliška nějaký spleen a Karel nevěděl nic lepšího, než ji potěšit tabletou extáze. Eliška na to nebyla zvyklá, navíc alkohol ... Po půlnoci jsem zjistila, že ji postrádáme. Šla jsem se podívat na záchod. Zamčeno. Žádná odpověď. Tak jsem šla pro pomoc do sálu. Seděl tam Pepper (přezdívku dostal díky tomu, že takhle zní Arthurova výslovnost prostého českého jména Pepa), Aleš a jejich kamarád Boxer. Všechno silní chlapi. S nadšením se pustili do osvobozování a já jsem se navzdory vážnosti situace musela smát, když jsem viděla, jak se rozbíhají metr širokou chodbičkou proti záchodovým dveřím. Mám dojem, že v té mele ti dva vyrazili dveře tím třetím. Spokojeně se pak vrátili k pivu, zatímco na mne zbylo dostat Elišku ze záchoda. S Arthurem jsme ji pak vymanévrovali k Arthurovi domů.

Arthur o tom složil písničku:

Well now come and gather round / I'll tell you a tale to make you proud / All the boys they shouted loud / When they bust the toilet door

Chorus: All together now! All together! / All together now! All together! / Three strong boys, all together / Bust the ladies' toilet door.

Well, the boys all loved the party girl / That drunken girl, the party girl / But her head was in a whirl / When she locked the toilet door.

Someone cried "she's inside! / She's gonna die, snakes alive! / We have got to save the poor girl's life!" / So they bust the toilet door

Well one by one in turns they took / The door it shuddered, the door it shook / But that door stayed on its hook / When they tried to bust the door

So, they formed a team the girl to save / They kicked together like a wave / Suddenly then in it gave / When they kicked the toilet door

They found the girl alive inside / Alive inside. "Alive" they cried! / That poor girl, she was surprised! / When they bust the toilet door

They saved the poor girl from her fate / From her fate, almost too late / They had a beer to celebrate / When they bust the toilet door

Druhý den dopoledne se Eliška restaurovala a Arthur šel opravit pošramocený zámek. Zpoza záchodové mísy ho zvědavě pozorovalo Dámské toaletní strašidlo probuzené z letitého spánku. Lokál byl totiž před příchodem paliárkového lidu dlouho neobydlený.

Opravený zámek dlouho nevydržel. Killi šel o týden později na dámský záchod a dveře za ním definitivně zapadly. Stává se i v lepší společnosti, že dámský záchod je pořád obsazený a tak dámy v případě nouze navštíví pánský záchod. Já jsem to už taky udělala. Na Paliárce je ale víc kluků než děvčat, tak se to stává obráceně.

Takové znesvěcení soukromé místnosti strašidlo rozčílilo a Killiho zamklo. Aleš pak znovu vyrazil dveře, udělal v nich klikatou puklinu a zámku to také neprospělo. Od té doby nejdou dveře jednou zavřít, jindy zas otevřít. Záleží na tom, jakou má strašidlo zrovna náladu.

Bohužel se činnost strašidla neomezuje jen na záchodové dveře. Sousedí si stěžují na divné zvuky, které se v noci z hospody ozývají. Branka do dvora má zlomenou jednu kovanou volutu, jako by ji někdo přelézal. Ve tři v noci se z podzemí ozývala hra na klavír. V podezření byla Kedlubna, ale ta spolehlivě vysvětlila, že tam vůbec nebyla a tak bylo jasné, že to zase bylo strašidlo. Nábytek mění místo, odložené věci se ztrácejí a znovu objevují ... Renému zmizely těsnicí gumičky k odpadu, které už rok bezpečně

skladoval za barem vedle cukru a čajových sáčků. Nový odpadní sifon se ocitl v lednici. Strašidlo si možná myslelo, že sifon od umyvadla potřebuje vychladit stejně jako sifon, který dělá bublinky do sodovky.

René vyměnil zámek, ale co je to na strašidlo. Možná tam měl dát patentní, který se bez karty nedá kopírovat, i když s tím by si strašidlo určitě taky poradilo.

Ujala jsem se úklidu na Paliárce, který zahrnuje i mytí hajzlů. Doprovodila jsem to pohádkou o tom, jak jsem se v sobotu dopoledne setkala s Dámským toaletním strašidlem. V zářivém dopoledni jsem spatřila miazmatickou mlhu vzlínající z dámského záchoda. Opalizovala ve slunečních paprscích jako plazivý dým. Strašidlo bylo velmi rozezlené, protože den před tím bylo nutné znovu vyrazit dveře. Právilo mi, že se stěhuje do klidnější hospody a mně přenechává svou toaletní funkci.

To jsem si naběhla! René se od té doby domnívá, že záhadné noční zvuky dělám já. Já si sice myslím, že to byl Pepper se slečnou, ale přece nebudu žalovat. Pepper se se svou dívkou usídlil ve spacáku na pódiu a od úterka do pátku se nikomu nepodařilo je vystrnadit. V sobotu jsem už toho měla dost. V pátek jsem je varovala, že je ráno vyhodím. Pak jsem to v sobotu při úklidu třikrát zkoušela a odpovědí mi bylo jen Pepperovo zavrčení. Arthur to také zkoušel, zdvořile jak je jeho zvykem. Když pak chtěl telefonovat Renému, došla mi trpělivost.

"A ven!" zařvala jsem do sálu.

Během minuty Pepper vystřelil ven jako poplašená střevle zpod břehu. Za pět minut se objevila jeho mírně dezorientovaná dívka. Moc hezká Slovenka s nazrzlými kaštanovými vlasy, oříškovými očima a smetanově světlou pletí.

"Kde je Pepa? On niekam šiel? To ten somár nemôže ísť so mnou?"

"Nemôže," pomyslela jsem si. "Nemôže, naozaj je zas smädný ako ľava.

Vyhlédla ze dveří, ale ulice byla pustá.

Nyní mám uklízet v úterý dopoledne, protože v pondělí bývá OpenMike bláznů.cz, chodí mnoho lidí a je pak co uklízet. V úterý odpoledne má pak René kulturně antropologický seminář. V Celetné jim rekonstruuji budovu. Výjimečně jsem uklízela v pondělí a tak se stalo, že jsem v úterý dopoledne neodchytila Peppera s přítelkyní a nevyhodila jsem je. V poledne René odemkl a čekající studenti se nahrnuli dovnitř. Jaké bylo jejich překvapení, když spatřili na pódiu pohybující se polonahý chumel. Jaj, to to toaletní strašidlo zase schytalo.

Mám ráda písničku Yamabushi s textem Jana Buriana. "Zavolejte někdo Pavlovi, na to číslo z toalet". Jedinečný klip s Annou Polívkovou. Ona má v tváři něco mužského, stejně jako její otec Bolek má ve své tváři něco ženského. Dobře se hodí do písničky o hmosexuáloví.

Zavolejte Pavlovi na to číslo z toalet / zavolejte Pavlovi určitě vám odpoví / netřeba otálet / neúprosná samota dělá z něho šamota / čmárá ... zbičovat / život bez lásky / nemravný obrázky /

Ref.: Zavolejte někdo Pavlovi / nemůže být přece takový

Zavolejte Pavlovi určitě vám odpoví / je to blbá legrace / teď jdu zrovna do práce / ... omyl / ... ohromil

Dobrá věc se podařila / věrná láska zvítězila

Zavolejte někdo Pavlovi

Stalo se to v polovině osmdesátých let. Všude v telefonních budkách, na nádražích a zvláště na záchodech byly nápisy a nálepky VOLEJ PAVEL HOMOSEX, I V NOCI. A telefonní číslo. Byla to akce StB, jak kontaktovat homosexuály a pak je vydíráním přinutit k tomu, aby se stali policejními donašeči. (Homosexualita přestala být v České republice trestná v roce 1961, ale stejně byla stigmatizovaná.)

Tato praxe pocházela od KGB. Je to zdokumentováno i ve filmu o ruském masovém vrahovi Čikatilovi. Tahle stupidní metoda svedla tenkrát sovětské vyšetřování do slepé uličky, takže vraha nakonec honili skoro dvacet let. Byli přesvědčeni, že jediní zvrhlíci v socialistickém režimu jsou biologicky deviantní homosexuálové.

Policejní stát nemá smysl pro humor. Represivně založení lidé z titulu své funkce považují každou spontánní legraci za prohřešek proti subordinaci. Právem. S Čechy si užili svoje Rakušané, Němci, Rusové i místní komunisti. Ne nadarmo pravil Reinhard Heydrich, že Češi jsou smějící se bestie. Nakonec ho zabili. Nepodceňujte smějící se Čechy.

A tak se stalo, že policejní akci vzali do svých rukou pražští studenti a udělali z ní dokonalou frašku. Moji spolužáci si z gumy vyřezali razítko (nebylo možné si nechat udělat razítko bez úředního povolení) a tiskli VOLEJ PAVEL rovnou na záchodové dlaždičky. Já osobně jsem se podílela na ručním popisování samolepek, které se pak lepily na telefonní automaty. Prahu zaplavila vlna VOLEJ PAVEL, která nejméně rok rušila estébákův spánek.

Myslím, že hnutí VOLEJ PAVEL vzniklo spontánně na více místech, protože jsme se při pozdních nočních návratech z hospody setkávali s konkurenty z jiných gymnázií, kteří polepovali naše telefonní budky.

Byla to doba tajemných nápisů křídou. Spreje neexistovaly. Byla to jakási podzemní obdoba všudypřítomných nápisů žlutým písmem na rudém podkladě:

PĚTILETKU SPLNÍME NA 150%

DĚLNÍKOVA TVRDÁ DLAŇ JE NAŠE ATOMOVÁ ZBRAŇ

REPUBLICE VÍCE PRÁCE, TO JE NAŠE AGITACE

SE SOVĚTSKÝM SVAZEM NA VĚČNÉ ČASY A NIKDY JINAK

To poslední logicky pochybené heslo se nakonec naplnilo. Když se obnovená Česká republika rozešla se Sovětským svazem, tento již neexistoval.

V malostranských uličkách mohl člověk narazit na ručně vyrobenou reklamu na rádio Svobodná Evropa, Hlas Ameriky nebo na rádio Vatikán s kmitočty a vysílacími časy v češtině. Byly tam i jiné zprávy. Především loga různých škol doprovázená nesrozumitelnými texty:

JELÍNEK NENÍ ORNITOLOG.

SERVÍT JE VŮL

PROF. URNER CHČIJE DO P.A. CHLOROVODÍKOVÉ

Pamatuji si na logo turbáka gymnázia Nad turbovou, na džíbaka Akademického gymnázia a především na dědodu, privátní znak naší třídy, který jsem rovněž horlivě pomáhala kreslit. Dioda se na pláncích tištěných spojů značí šipkou mířící k příčné čáře - jinými slovy, proud prochází jen v jednom směru. Dědoda je znak, kde dvě šipky oboustranně míří k příčné čáře, takže proud neprochází nikam. Pasivní elektronický prvek. Velmi sofistikovaný způsob, jak přestříhnout drát.

Na Starém Městě se objevily nápisy:

JEŽKA V KLECI MÁME MY - RYCHLÉ ŠÍPY.

ZDE JE ZRUŠENÝ KOSTEL SV. JAKUBA

VOLÍŠ LOSNU NEBO MAŽŇÁKA?

Tento naprosto se míjející způsob dialogu - na jedné straně rudé transparenty, na druhé poloněmé výkřiky na zdech - mi připomněly to, co napsal ve svých pamětech Gercen. Carská cenzura nedovolila v novinách žádnou skutečnou diskusi. I rukopisy knih zůstávaly v šuplíku. Pochybnosti byly zakázány. Leč jiným carským nařízením byly založeny gubernské místní noviny a pologramotní gubernátoři využívali vzdělané vyhnance, aby do nich psali slaboduché zprávy. Gercen píše:

"Umlčené Rusko zavalil mnohohlasý blábol."

Ach, ty obrovské stránky Rudého Práva s nekonečnými titulaturami generálních tajemníků. Nedávno jsme je našli na podlaze na chalupě pod starým linoleem. A já jsem jako gymnazistka musela odebírat Izvěstija. Barva se z nekvalitního tisku mazala po ruku a pach terpentýnu nebo čeho byl tak silný, že v některých domácnostech používali ruské noviny k hubení molů.

Arthurovi se narodilo první vnouče.

"Kluk nebo holka?"

"Chlapec, samozřejmě."

***“Vidím Paliárku novou, velikou,
jejž sláva se bude hvězd dotýkat,”
pravil prorok Fankyáš
a praotec René se s celým kmenem
vydal na strastiplnou cestu
o dvě ulice dál.***

Únor

Už jsem zas dostala po Facebooku zprávu od nějakého amerického důstojníka, že by se se mnou chtěl přátelit. Já nevím, proč ti američtí vojáci na mně tak letí. Takže zdravím do Ghany nebo kam. Oni si tam snad myslí, že ženská po padesátce je blbější než před padesátkou.

Začíná mi připadat podivné, kolik záchodů se v mých feulletonech vyskytuje. To už je skoro jako frekvence čistíren v povídkách Woodyho Alena.

Jeden socialistický záchod jsme měli doma v Karlíně. Bydleli jsme v prvním patře nad průjezdem a pod naším bytem bylo v ostrém úhlu zahnuté koleno odpadu. Kdykoli přišel pořádný mráz, odpad zamrzl. Kdykoli někdo ze sousedů z vyšších pater spláchl něco objemného, ucpalo to ohnutou trubku pod naším bytem. Výsledkem bylo, že záchod v našem bytě přetékal splašky od sousedů. Když se to stalo v noci, nebylo možné se na sousedy dozvonit a my jsme vynášeli až do rána kýble do kanálu na dvůr. Pak nám začala plesnivět zeď a moje matka ji trpělivě natírala skalicí modrou, což na bělostné stěně spolu s plísní vytvářelo psychedelické kresby.

Podnik bytového hospodářství (OPBH) udělal vždycky jen nezbytnou opravu, místo toho, aby trubku vysekal a dal tam jinou. Asi by to chtělo nějaký úplatek, ale moji akademičtí rodiče v tom nedokázali chodit.

Co já jsem zažila ucpaných záchodů, viklajících se porcelánových mis, nefungujících splachovadel! Jednou nám dokonce na záchod zapojili stoupačku s horkou vodou. V mé mysli následuje přehlídka toalet na zemědělských brigádách, na venkově u mé babičky, v levných kempech na balkánském poloostrově, záchody na undergroundových koncertech ... Taký moje první samostatné bydlení ve středověkém domě na Starém Městě, kde byl záchod na studené chodbě a v zimě v noci jsem si tam brala kulicha.

Arthur se diví, že jdu raději za deset korun na záchod do McDonalda, který je čistý a jsou tam jen dvě kabiny, místo toho abych šla zadarmo do vedlejšího Teska, kde funguje jakási hromadná vyměšovna.

Možná právě tyto vzpomínky jsou podvědomým zdrojem vzniku Dámského toaletního strašidla.

Na jedno ze strašidýlek mám ale pěknou vzpomínku. Na vysoké škole jsem se účastnila tábora, kde jsme opravovali hrad Vysoký Chlumec na Sedlčansku. Vedla to tam parta psychologů z Univerzity a jedna slečna vedoucí dobře splňovala české úsloví, že mezi psychologem a psychopatem je rozdíl jen v předběžném vzdělání. Byla milá, ale k praktickému životu nezpůsobilá. Kadibudku jsme si stavěli samozřejmě sami a trochu se kývala. Za tmy tam odešla se svíčkou a za chvíli byla zpátky.

"Máte ještě svíčku?" ptala se plaše. "Já jsem ji postavila na prkýnko, ale jak jsem si sedla, budka se zhoupla a svíčka tam spadla."

Odešla s další svíčkou a za chvíli byla zpátky: "Ty, mně se to stalo zas!"

"Vezmi si prosím tě moji baterku a drž ji."

Tentokrát to trvalo déle. Když se objevila ve dveřích, bylo na ní vidět, že se zase něco stalo.

"Neříkej mi, že moje baterka je zase v záchodě," vyjádřil se výhružně náš velký šéf, takový obrovský arogantní sportovec, kterého jsme se trochu báli.

"Kdyby jen to," kvíkla provinile. "Ona tam ještě pořád svítí."

Před vánoci jsem udělala kytici z chvojí a pozlacených větvíček břízy. A dnes na to koukám, z té pozlacené březové větve vyrašily lístky!

Nakupovali jsme s Arthurem u Markse a Spencera.

"Proč nakupuješ tady, v Tesku bys to měl levnější," divila jsem se, když si dával do košíku jakési snídaňové lisované tablety, které svou šedou barvou připomínaly mleté žrádlo pro slepice.

"V koloniích musí být člověk s jídlem opatrný," řekl Arthur a když si uvědomil, co řekl, polekaně se rozhlédl. Když jsem viděla, co jí k snídani, řekla jsem si, že v Anglii opatrnosti také nezbývá.

V noci mě probudil králíček, náš poltergeist. Na jeho škrábání a pobíhání jsem už zvyklá, ale tohle byl dlouhotrvající třesk. Co to zvíře zas udělalo?

Měli jsme ze zbytků z prodané chalupy sadu talířů, která se nikam nevešla, tak jsem ji měla pod postelí. Při převozu byly talíře proložené novinami a králík rád kouše papír. Ty novinové proklady tahal tak dlouho, až se štos talířů zhroutil. Můj syn říká králíkovi občas ty svině chlupatá, protože mu svého času žížlal internetové kabely. Možná to označení není od věci.

Celý život za něco můžu. Měli jsme to včera v pedagogickém kurzu v bloku z psychologie a říká se tomu distribuce viny. Když se něco stane ve třídě o přestávce, může za to Novák. Když mají čtyři studenti identické odpovědi v písemce, dal jim to Novák opsat. Na záchodě někdo kouřil. Kdo jiný než Novák?

Já jsem to měla už doma.

"Jak je možné, že je na záchodě rozsvíceno? Jak je možné, že na zemi v koupelně je rozlitá voda?" ptali se mně.

Moje odpověď zněla, že v koupelně je voda, protože tam vedou vodovodní trubky a na záchod je bohužel zavedená elektřina. Dostala jsem za to od otce facku.

V bývalém zaměstnání byl můj šéf schopen ještě po deseti letech tvrdit, že když postrádá propisku, můžu za to já. Proto mě moc pobavila historka, kterou si sdělovaly dvě prošedivělé máničky na Parukářce, když vzpomínaly na své mladistvé průšvihy, zatímco se v mrazivém počasí občerstvovaly grogem.

"To jednou sousedka ráno zuřivě zvonila na mou matku, že jsem jí poblil schody. Ty vole. A já už byl dvacet let v emigraci v Americe."

Je v tom nějaký psychologický efekt, že já se do té situace stále dostávám. Došlo to tak daleko, že když mi Arthur při velmi jednoduchém nedorozumění řekl: "Proč mi lžeš?" nebyla jsem mu schopná normálně odpovědět, protože jsem celý život něčím vinna a nikdo mi vysvětlení nevěří. Musela jsem odjet dvě stanice tramvají, než jsem pochopila, že se nechovám racionálně a zatelefonovala jsem mu zpět, abych to vyjasnila. Musela jsem si cestou ze stanice U zvonu ke stanici Anděl uvědomit, že Arthur je normální a asi mu to dokážu vysvětlit.

Bylo to úplně jednoduché. Někdo mi telefonoval, že zapomněl na Paliárce telefon, večer vystupuje a v telefonu má jediný kontakt na kapelu. Ten den jsem měla jít na své učitelské kurzy, tramvaje zrovna díky nějaké rekonstrukci nejely, bylo jasné že přijdu pozdě, tak jsem musela jít pěšky ze Smíchova dolů, vlastně kolem Paliárky. Ta čtvrt hodina mé postgraduální vzdělání už nenaruší a proto jsem šla hledat ztracený telefon. Našla jsem ho na podiu u bicích, zavolala jsem, že je za barem a chtěla jsem odejít. Jenže Artur přišel místo mně uklidit a myslel si, že jsem za školou. Ale já jsem beze slova vypadla jako blbec a teprve když jsem popadla dech, vysvětlila jsem mu to mobilem.

Tahle zatracená věc je v dějinách popsána. Jednotlivé oběti, i celé sociální skupiny jsou vmanipulovány do postavení viníků a nedovedou se bránit. A když se jim to stane opakovaně, tu schopnost bránit se úplně ztratí. Psychologická distribuce viny je dokáže dostat do stavu, kdy se i v obyčejném denním konfliktu mohou cítit že za to můžou, i když v racionálním myšlení vědí, že je to není pravda. Že je to dokonce nemožné.

Letos začali ptáci zpívat již den po vánocích Je to znovu po třech letech. Nevím, jestli je to počasím nebo tím, že na několik let kosové skoro vymizeli. Jsou to takové přírodní cykly, které pozoroval už E.T.Seton na konci 19. stol. v kanadské tundře. (Týkalo se to populace králíků, sobů, vlků a lišek.) Když jsme se v roce 1992 přistěhovali na Barrandov, byli tu holubi. Pak se na střeše ve stínu výtahové šachty uhnízdily poštolky. Možná je někdo vysadil, v centru města se to dělalo. Poštolčí potomstvo vylovilo všechny holuby, občas bohužel i nějakou tu sýkorku. Sousedka Libuška krmila na balkóně sýkorky zavěšenými lojovými koulemi. S potěšením sledovala jak malinkatá sýkorka zobe, když tu přiletěla poštolka a sýkorku si odnesla.

"Já jsem si myslela," posteskla si Libuška při venčení svého hrubosrstého jezevčíka: "že mám krmítko pro sýkorky. A místo toho mám krmítko pro poštolky."

Od loňského jara je všude plno mladých uhlově černých kosů. Pod každým keřem chrastí v loňském listí a pokukují žlutým očkem. Vylíhlo se taky hodně černobílých strak, těch elegantních nenažranců, kteří devastují hnízda zpěvných ptáků. Ty to těm kosům brzo spočítají.

Na protější straně ulice ve větvích obrovské jedle bydlí kos, který má v ocase jedno bílé péro. Říkáme mu Plivník. Každé ráno ve čtyři hodiny se probudí a letí s nadšeným řevem na druhou stranu ulice pod mé okno. Koná tam ranní hygienu v obrovské louži v proláklíně chodníku.

Té louži se přezdívá Azovské jezero, protože jeho hladina stoupá a klesá, jako u tohoto pouštního moře. Na jeho okraji je v záhonu díra, která nejspíš vede kolem nějaké staré instalace přímo do základů domu. Výbor sdružení majitelů bytů má v suterénu kancelář a pořád jim tam zatéká. Pravidelně nás otravují, že nám netěsní vana. Když jsem domácího upozornila na Azovské jezero, pohrdavě mě odbyl:

"A čeho že jste vy inženýr?" On je totiž stavař ...

Za slunného dne a třeskatého mrazu jsme s Arthurem pili svažené víno na lavičce na nábreží. V plavebním kanále vedle Dětského ostrova se v zakotvené pramici slunila velká ostře oranžová nutrie. Bylo opravdu zima.

"Půjdeme domou, mám studenou prdel velmi špatně," prohlásil česky (?) Arthur.

Svatý František káže králíkům

KKH

Březen

V době tvrdého lockdownu jsme byli zavřeni ve studiu Ooze Zvonu na Smíchově. Pomstili jsme se tak všem hlučným sousedům a kafky si přestaly létat na okno pro rozdrobené housky. Jen bílá kočka, která se často vyhřívá na okně přes ulici, to zvládala bez vzrušení. Bez vzrušení to zvládaly i tramvaje, čtyři patra pod námi. Vždycky dokázaly rozkomíhat zelené křivky na monitoru sofistikovaného nahrávacího zařízení. Rozjetá tramvaj proti BBB B v plné sestavě, to je vždycky přesilovka. Vyhrává červená tramvaj, která si to rozpustile hrne z Klamovky na Smíchov.

Protože žádný hudební nástroj neovládám, připravovala jsem chlebičky a sledovala z okna lovce a sběrače vybírající na liduprázdné ulici popelnice. Pohoda pusté lockdownové neděle.

O vánocích bezpečnostní kamera na Staroměstském náměstí nezaznamenala po patnáct minut jediného chodce. Všichni sedí doma v kuchyni nebo v obýváku u televize a čekají, jestli si pro ně covid přijde. Jen cikáni na Smíchově pořádají denodenně hlučné domácí party.

Tato rezidenční čtvrť okolo zastávky U zvonu je po ránu pověstná prázdnými flaškami, nejrůznějšími skvrnami organického původu, ztracenými čepicemi, botami, jednou jsem tam viděla i podprsenku... Noční dramata si lze jen domýšlet.

Jednou pozdě večer vedle mne u chodníku přibrzdil obrovský naleštěný černý bourák a nějaký Asiat na mně vybafl:

"Jdeš pozdě!"

"Neblbni, to není naše holka," zarazil ho český řidič.

Pobavilo mě to. V mém věku člověka potěší i to, když ho někdo v noční tmě považuje za luxusní kurvu.

Před domem za kontejnery roste vysoký špendlík (to je druh plané slivoně se žlutými až oranžovými plody), který přesahuje nahoru k tramvajové zastávce umístěné ve svahu. V létě si z ní lidé trhají nakyslé špendlíky. Dolní část kmene slouží jako veřejný záchodek pro místní váguse. Arthur tvrdí, že ze své rozhledny viděl jednou v létě, jak někdo dole čůrá na stromek a nahoře si jiný cpe kapsy zralými plody.

Vedle špendlíku postavili novou kancelářskou budovu, jejíž oválné průčelí s těmi nejdražšími kanceláři míří právě k čuracímu stromu a výhled je i na protější nároží, kam se již ráno opírá slunce a bezdomovci se tam obvykle vyhřívají a pijí svoje první pivo.

Arthur včera po ránu ze svého okna přehlížel tu utěšenou scenérii oděn jen do trička s nápisem TRAKTOR ZETOR a oranžových ponožek. Beze slova se pro sebe pochechtával. K mému nevýslovnému potěšení, protože Arthur bez kalhot vypadá lépe než většina mužů s kalhotami.

Hospoda Parukářka má těžký život. Nachází se nad Žižkovem na vrchu sv. Kříže, což je lukrativní nezastavěný pozemek blízko městského centra. Starosta Prahy 3 není příznivec undergroundu a protože má nedaleko vilu, stěžuje si, že když sedí na zahradě v sauně, požitek mu kazí z parku se linoucí nesrozumitelná muzika. Moc rád by ten dřevěný baráček dal strhnout a postavit tam nějakou úžasnou a pro Žižkováky cenově nedostupnou restauraci. Určitě by z toho taky něco měl.

Na Facebooku městské části starosta tvrdil, že se na Parukářce schází tak hrozná společnost, že se tam matky s dětmi bojí chodit na zmrzlinu. Obratem umístil Petr Nikl do chatu fotku dvou maminek s kočárky, jak družně sedí na Parukářce na zahrádce a pijí pivo. (Petr Nikl, fotograf je maskotem Parukářky, zatímco druhý Petr Nikl, výtvarník, je maskotem hospody U vystřeleného voka, taktéž na Žižkově.)

V undergroundové komunitě jsou naštěstí lidé různých povolání, také jeden zoolog. Provedl v parku průzkum a objevil velmi vzácný druh žab, díky kterým byl park prohlášen chráněným přírodním územím, kde se nesmí stavět. Je zajímavé, že tam ty žáby přežily obří stavbu, když se na vrchu sv. Kříže v padesátých letech stavěli protiatomové bunkry.

Nápadně to připomínalo knížku Jak nám zobák narost K. Hiaasena, kde je zachráněna floridská bažina před výstavbou golfového hřiště díky objevu nikde jinde se nevyskytujícího hraboše modrojazyčného.

Když jsem to slyšela na Parukářce vyprávět, ptala jsem se opatrně, co je to za zoologa. Dozvěděla jsem se, že je to velice podnikavý chlap, který si v roce 1990 přivezl z Kostariky živého tukana. Pašoval ho v batohu se zobákem omotaným lepicí páskou. Při mezipřistání v Havaně se odlet stále opožděoval a milovník zvířat začínal mít o tukana starost. Vytáhl ho z batohu, rozlepil mu zobák a dal mu misku s vodou. Tukan nelenil a utekl. Ti dva se pak honili po letištní ploše. Policie zatkla biologa i tukana a protože se ti dva španělsky nedomluvili, zavolali československého (tenkrát ještě československého) konzula. Ten se okamžitě dostavil a rval si vlasy:

"Tohle mi snad děláte naschvál! Nestačí že tady mám pořád potíže s těma komunistama, vy mi sem ještě přivezete tukana!"

Nicméně zařídil propuštění a kupodivu Kubánci tukana nezabavili. Díky jedinečným konzulovým diplomatickým schopnostem mohli odletět. Myslím, že se konzul tak snažil, protože nejjednodušším řešením situace bylo v půldruhé hodině odeslat problém přímou linkou do Prahy. Tam vládl porevoluční zmatek a tak i tam prošli celníci bez úhony.

Zdá se, že Parukářka je v dobrých rukou.

Sledovala jsem dokument BBC o vyhynulých zvířatech. Zaujal mě jeden paleontologický komentář: "Krásné ráno, už tisíce let je pořád dobré počasí. Slunečno, teplo, občas přepřška. Ožíráte přesličku, vedle vás protoceratops pohodově uždibuje cikas. Pak najednou bum, u Yacatanu upadne meteorit. A jste vyhynulej."

Arthur složil písničku o opilých dívkách. Hermiona ji srdečně nesnáší, ale myslím, že je to pís o mně.

Well Momma said / Now to listen to me son / Careful of those girls / You 're meetin' down that club.

They'll turn your head / They'll smile at you / They'll flash a leg / They look so cute / Well I said Momma / It's just too late / I love those girls / They look so great!

Chorus: Drunken girls, oh Drunken girls / I love those girls, those drunken girls / They're precious pearls, those drunken girls / I love those girls, those drunken girls

I was a boy, without a plan / A wandering, just as a boy can / I met those girls, now I'm a man / I love those girls, those drunken girls

Well they're laughing, and they're crying / They're singing, and they're acting like
they're dying / They're the best in all the world / I love those girls, those drunken girls

Well they're smoking, and they're boozing / They are loving, and they are losing /
They're the best in all the world / I love those girls, those drunken girls

Seděla jsem u počítače. Najednou obrazovka zčernala, světlo zhaslo a pod stolem něco
divoce poskočilo.

"Panebože, mám po králíkovi!"

Pod stolem seděla naježená zrzavá koule. Třepalo to hlavičkou a mezi ušima tomu
přeskakovaly jiskry.

Šárka: "On má gumový tlapičky?"

Pipo: "Já bych ti to snad i věřila, Barboro."

Teda, to mně urazilo. Z Pipo mluví prostá závist. Ne každý má králíka elektrického.

Duben

Cestou na charitativní koncert pro nadaci Na půl cesty v Cental parku na Pankráci jsem v mramorových dlaždicích v přízemí zdejšího nákupního centra našla tyto pěkné fosílie. Povšimněte si prosím krásně zachovaných tykadýlek u prvního exempláře a v obou ulitách druhých dvou exemplářů karbonizovaného organického čehosi, co nestačilo utéct.

Neplánovaně jsme hráli na na Parukářce a stálo to za to. Jen doufám, že až tam budeme mít příští týden koncert, nebude se to opakovat. Opravdu ne.

Jarní počasí je nevyzpytatelné a tak nám poryv větru málem odnesl slunečník, který byl umístěný ve středu našeho stolu, málem i s frontmanem. Pokusila jsem se to fotograficky zachytit, jak s ním bojoval, ale nepovedlo se. Vítr se opřel do slunečníku jako do plachty, překotil stůl a vylil všechna piva. Pak po něm Arthur statečně skočil, vytrhl jej z otvoru, ale slunečník se mu protočil v rukách a začal ho táhnout.

Vypadal jako ta helikoptéra mířící na Mars. Arthur ho konečně zmohl a zavřel ho.

Po Hally Belly hráli improvizovaně BBB B a přidal se k nim bubeník i jeden amatér z publika, kterého bylo dost těžké odstranit z dosahu mikrofону. Eliška mu nakonec nabídla vlastní sólový part, ale narušitel se posléze nechal uplatit dalším pivem a pak v rohu tiše zkolaboval. Vzápětí se publikum rozrostlo o šest policistů a dva zdravotníky. Ukázalo se však že je nepřivedlo precizní provedení "Im a Bad Luck Woman", ale docela jiný incident.

Kousek od nás si hrál člověk se psem. Pán byl vožralej a hrál si tak divoce, že pes skákal jako tenisový míček a byl úplně mimo sebe. Byl velkej jako tele a už to vypadalo dost nebezpečně. Hospodský Vladimír je chtěl vykázat. Bylo tam pár dětí a splašený pes by jim mohl ublížit. Došlo k potyčce a když chtěl Ivo ožralu ukáznit, pes ho kousl. Pes toho vzápětí litoval a ležel tam s hlavou mezi tlapami, to už tam ale byli policajti a sanitka. Přijela tři policejní auta s blikajícími světly a žlutá zdravotnická skříň, která svítila a blikala jako vánoční stromeček. Vypadalo to, jako když američtí policajti honí Thelmu a Louise na okraji Velkého kaňonu.

Ivo to bral stoicky. Když si myl zakrvácenou tenisku pod vodovodem, říkal že alespoň dostal protitetanovku. Měl ji už několik let prošlou a nemusel chodit k doktorovi.

Jaro vtrhlo na Barrandov i do jídelníčku našich hlodavců. Pasou se na kvetoucích pampeliškách. Za úsvitu byl pod našimi okny viděn divoký zajíc a taky žral pampelišky. Je to náš starý známý, velký starý pirát. Jednou jsme ho viděli za deště, jak leží natažený na betonovém chodníčku v místě chráněném střechou a uždibuje travičku. Jindy jsme z okna sledovali jak bez námahy kličkoval před čumákem nějakého gaučového čokla, který na něj naprosto neměl. Ten zajíc dokonce na něj jednou počkal, aby ho mohl dráždit.

Takový gaučový pes dokáže ulovit jen mrtvého králíka. Náš první králík jménem Terezka skočil na chalupě z přízemního okna a pochroumal si páteř. Za dva dny nám doma v Praze umřel. Pietně jsme ho pochovali na stráni Prokopského údolí. Půda tam je kamenitá, proto jsme nekopali příliš hluboko. Příští neděli jsme tam šli s dětmi položit kytičky, ale díra byla vyhrabaná a králík pryč.

O týden později jsem v hospodě poslouchala u piva dva pejskaře, kteří se vytahovali, jací jsou jejich miláčci úžasní.

"Ten náš Gody je zatraceně vostrej. Představ si, že upytlačil na procházce v Prokopáku králíka a přinesl mi ho. Pěknej kousek, uši nejmín patnácticentrový."

Neříkala jsem nic, jen doufám, že ho nesnědli.

Kedlubna mi po konci lockdownu pomáhala s úklidem Paliárky, která se v té době tajně používala, ale nikdo se nestaral o bar ani o úklid. Lahve se vršily ve vratkém útvaru podobného Cheopsově pyramidě.

Přinesla jsem si za tím účelem drastické čistící prostředky vlastní výroby. Jeden s hydroxidem a lihem, druhý s chlornanem, třetí s dithioničitanem a mletou křídou. Taky nějakou šťavelovou. Kedlubna v nestřeženém okamžiku všechno slila, aby to mělo větší účinek. Za chvíli se ozvala rána a lahev explodovala. Ještě že byla plastová.

Pak jsem se vydala s vozíkem plným lahví od piva vrátit vratné lahve. Ale ouha, jediné slušně se zachovala Aida v minimarketu naproti, která vzala lahve od značek, které prodává. Ostatní, všechno vietnamští obchodníci, chtěli vzít lahve zpět, jen když si vezmu další pivo. Šla jsem s vozíkem dolů Plzeňskou ulicí a ze sportu jsem to zkoušela v každém malém vietnamském obchodě, protože odtamtud to pivo nejspíš pocházelo. Kamarádi se chtěli sejít, bar byl zavřený, tak každý cestou něco vzal a flašky zůstaly na schodech u záchodů.

Ale ti drobní obchodníci jsou docela dobře organizovaní. Než jsem došla na Bertramku, už si telefonovali, že se jim někdo s vozíkem pokouší vrátit prázdné lahve. V jednom obchodě mě nechtěli vůbec pustit dovnitř.

"Nechodit!" šermoval mi před očima rukou patriarcha rodiny a podniku. Jako bych mu chtěla vnutit radioaktivní odpad.

A stejně jsem to ještě zkusila, kousek pod Bertramkou. Udala jsem deset lahví. A divila jsem se, proč tenhle Vietnamec ty lahve vezme a ti druzí ne.

"Já jsem ze severního Vietnamu, oni z jižního," vysvětlil mi to.

Automat na vratné lahve u Alberta vyřešil tuto mou bezděčnou sociologickou studii a šlapala jsem pak zase do kopce do stanice U zvonu, protože s vozejkem se do tramvaje nedostanu. O pár měsíců později jsem se, již poučena krizovým vývojem, vydala s podobným nákladem v batohu rovnou do Alberta a za ztržené peníze jsem koupila čistící prostředky a hajzlpapír na Paliárku. Střelivo na Kedlubnu jsem odložila na později.

Zuzana mi půjčila rtěnku

Květen

Zdeněk si prohlížel šest let starý sborníček Svědkových textů a vrtěl nad tím hlavou. "Já poslouchám Hally Belly už třicet let, ale Svědkovi je tak blbě rozumět, že jsem si nikdy neuvědomil, že je to všechno o šukání!"

U Zpěváků ve tři ráno / kupodivu je narváno / jedna holka za dvě vodky / odhazují hned kalhotky

Lezu lezu po stropě / jsem ti milá na stopě / Tamhle boháč tamhle kmán / tam je Ruda Pelikán

Na hajzlu se stále píchá / nikdo nikam nepospíchá / Čas se tady zastavil / žádná tramvaj nejede

Začali nám bourat Veselou kozu na Zlíchově. Bude tam stát moderní čtvrť. Ty nájmý nechci vidět. Na internetu tvrdili, že se jedná o "symbiózu moderní a historické výstavby". To asi myslí ten komín, který jako jediný z historického Zlíchovského lihovaru zůstal stát. A ještě hlavní hala, ať jsem spravedlivá. Vlastník objektu má na plotě své logo víc jak deset let a nechal zbytek lihovaru spadnout, nejspíš schválně.

Připomíná to ty nádherné projekty viditelné na několika místech v Praze. Dům je vykuchaný, zůstala stát jen fasáda do ulice. Třeba jako Platinium na Revoluční třídě. Bývala to kasárna z konce 18. století, kde sloužil Josef Kajetán Tyl. Dřív tam byl klášter a dominikánský hřbitov. Kus ruin kláštera tam několik let vystavovali za sklem jako pietně zachovaný kus historie. Komické bylo, že se pod ruinami nacházelo podzemní podlaží beze stop po nějaké vykopávce.

V Amsterdamu jsme bydleli v mezonetovém bytě v bloku zrestaurovaných doků. A jaké to bylo hezké. Nechali tam i kladky, pomocí kterých se zboží ze skladu skládalo rovnou do lodi.

U zvonu taky měl stát rekonstruovaný - vykuchaný dům. Se stavbou se však otálelo a průčelí mezi tím spadlo. Pak tam jezdil obrovský bagr a za zastávky tramvaje jsme ho s Arthurem okouzleně pozorovali.

"Poslyšte," volal na nás jeden z dělníků: "Kdybyste věděli jaký je náš řidič kopyto, nestáli byste tak blízko."

Atentát polévkovou lžicí!!! Můj pokoj je natolik malý, že místo nočního stolku mohu mít jen tác na podlaze. Mívám tam brýle, čaj a někdy taky misku s jídlem od večere. Včera časně ráno do tácu vstoupil Králík, který mi chodí upíjet slazený čaj. Hupsnul na lžici, lžice se vymrštila jako ty pověstné hrábě, udělala kotrmelec a s řinkotem dopadla. Králík vyskočil, já jsem vyskočila. Králík zděšeně utekl do své klece a já jsem šla našťavaně do své kuchyně vařit ranní kávu.

Cestou na Parukářku se Arthur v tramvaji těšil: "Bude tam spousta kamarádů, Šumák, Polansky, Šumák, René, Šumák ... a tak."

Quido Czerny strhl publikum obsedantním refrénem "Ruský šváb, ruský šváb, můj prezident je ruský šváb," včetně sloky "Mandelinko, mandelinko, americký broučku, pohladím ti tykadýlko, nasypu ti moučku." Navrch se mnoho hrdel připojilo k přání volit NSDAP a šlehnout si DDT. Zavzpomínali jsme u stolu na ruské šváby, se kterými

mám bohaté zkušenosti. Ze stropu leningradské vysokoškolské kolejí mi v noci padali do postele.

BBB B hráli nakonec a nejdéle. Kromě společných písní zařadili několik Hermioniných bulharských lidovek a minirecitál Awful Arthura. Quido tvrdí, že Arthur zpívá lépe než Eliška, ale přičítám to tomu, že s ní měl během večera nějakou slovní potyčku, protože si jeho přátelskou vstřícnost nějak špatně vysvětlila. K bandu se přidal Vlastík s lahví červeného vína a doprovázel je mručením ve stylu Yamabushi. Úslužný zvukař mu přinesl mikrofon a potměšile mu stáhl zvuk.

Parukářka praskala ve švech a po trávnících posedávala spousta lidí. Nedalo mi to a obešla jsem posluchačstvo s kloboukem. Vybrala jsem tisícovku, dvě kila mincí. A pak že nejsem manažer.

Modrá je dobrá

Červen

Potřebovala jsem přemístit sim kartu do nového dotykového telefonu. Musel mi pomoci mladík ze servisu. Nedokázala jsem otevřít nový telefon. On zase nedokázal otevřít ten můj deset let starý tlačítkový. Spolupráce generací?

Připomnělo mi to Bradburyho "Marťanskou kroniku", kdy se astronaut potká s v puklině času s Marťanem, který patří k rase vyhynulé již před staletími. Pokoušejí se předat si nějaké dárky, ale přes časoprostorový zlom se jich vzájemně nedokážou dotknout.

Zakládáme muzeum českého undergroundu. Evidenční číslo 0001 je vaříč, na kterém si Plastici vařili polívku.

Dnes na školení pedagogických pracovníků:

Učitel: Za chvíli máme oběd. Je někdo na něco alergický?

Student: Na kočky.

Učitel: Fajn, dnes máme kuře a zítra catering upozorním.

Zjistila jsem, že nějakým omylem mám na Facebooku změněný rok narození na r. 2018. Chtěla jsem to opravit, ale Facebook mě odmítl s tím, že to nemohu udělat, protože nejsem plnoletá. Už mi začíná být jasné, proč mám na YouTube blokové filmy nevhodné pro mladistvé. Zkusila jsem napsat na nějaký helpdesk, ale je známo, že Facebook uživatele ignoruje. To by mě fakt zajímalo, jak se to stalo. Něčí vtip?

Kulturní nadace ŠuSle (Šumák a Slezák) pořádala minifestival u Moniky v Jesenici v té její mramorové vile s elektricky ovládanými roletami a krbem jak z audienční síně hradu Windsor. Muzika ve stylu blues, hromada žrádla, výborný pivo, dvakrát déšť a po libosti bazén. Atmosféra trochu mramorová. Zdeněk s Eliškou z toho byli tak zmlsaný, že se cestou domů pásli. Zdeněk žral pampelišky a kozí nožku, Eliška mladé jehličí. Když jsme pak čekali na autobus, spláchli to pivem.

Další kulinářský zážitek si tradičně dopřává Eliška, když pije střídavě pivo a Vincentku. Kdyby se to smíchalo, koktejl by se mohl jmenovat Bloody Betty. Kdykoli někde najdu prázdnou láhev od Vincentky (dobrá na hlasivky), je to jako by tam bylo napsáno "Kilroy was here!".

Arthur zakoupil dvě úžasné samonafukovací karimatky. Hurá na prázdniny! Kozí mejdan čeká!

Openmike bláznů.cz byl zase hojně navštíven. Za barem byla Kedlubna. Zdálo se jí, že si jí kluci málo všímají a místo toho poslouchají předčítající básníky. Nalila proto do kýblu Savo až oči slzely a začala pod nohama davu vytírat. Zkusila jsem ji zahnat. Marně. Vykoledovala jsem si jenom, že mi pak nechtěla natočit pivo.

Na konci června nastala neobvyklá vlna veder a Arthur mě v sobotu vytáhl z postele za ranního chladu, abychom se cestou nepřehřáli. Mířili jsme na Berounku do zahradní restaurace jménem Tornádo. Přidal se Zdeněk a Eliška, takže tříčtvrteční BBB B strávil většinu dne hraním. Ke stolu k nám přisedli místní, mezi kterými vynikal chlapík se čtyřmi zuby v horní čelisti. Čtverzubec se tuším jmenuje nějaká mořská ryba, skoro stejně tak krásná.

"Říkejte mi Tornádo Miloš," představil se.

Slíbil nám, že se s námi účastní vystoupení jako performer a během hodiny na pozadí namaluje obrovský obraz. Vypadal trochu ošuměle jako ti, kteří víkendové chatičky používají za své stálé bydliště

K našim domovním dveřím přišla bažantí slepice. Chvíli tam postávala, jako kdyby šla na návštěvu, ale nedosáhla na zvonek.

*Polansky a plačící dáma.
U kaštanu.*

**Neuvěřitelné!
Významný kulturní počin!
V nonstopáči Na Modré
mají nové dveře,
které je možno libovolně
otvírat i zavírat!**